

ת"פ 21452/03/14 - מדינת ישראל נגד סבטלנה אדרי

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 21452-03-14
07 ינואר 2016

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סבטלנה אדרי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב ועו"ד כץ

הנאשמת - בעצמה ובא כוחו עו"ד - אסידו-תורג'מן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הודתה והורשעה במסגרת הסדר טיעון שהוצג בבית המשפט כבר ב- 6.10.14, על פיו כתב האישום תוקן, ונדחה לקבלת תסקיר והוסכם כי עם קבלת התסקיר ישובו הצדדים וידברו. כמו כן, בוטלו בהסכמה התנאים המגבילים.

הנאשמת הורשעה בכך שביום - 28.2.14, סמוך לשעה 14:18, ברח' נתן אלבז 33, אשדוד, סיפקה ללירון טולצ'ינסקי שקית ובה חומר מסוכן מסוג קנבואידים סינטטים המכונה PB-22 כמו כן, החזיקה בחומר מחולק ל- 10 שקיות במטרה לסחור בו - עבירה של סחר והפצה של חומר מסכן.

מאז הדיונים נדחו מספר פעמים על מנת לאפשר לנאשמת לשתף פעולה בהליך טיפולי.

מהתסקיר הראשון מיום 24.2.15, עלה כי הנאשמת בת 21, ילידת בלרוסיה, עלתה ארצה בשנת 1996, רווקה, גרה בבית אביה באשדוד והחלה לעבוד במלצרות.

בהיותה נערה אמה נפטרה לאחר התמודדות ממושכת עם מחלה ממארת. אביה עובד במפעל, מפרנס יחיד, טרוד בצרכי פרנסה, מתקשה לתפקד באופן מציב גבולות ולהוות דמות תומכת ומכילה. יחד עמם מתגוררת סבתה מצד אמה, בשנות ה-80 לחייה, הנעזרת במטפלת. התרשמו כי המשבר שחוותה בעקבות פטירת האם לא עובד ולא קיבל ביטוי רגשי. מילדות התקשתה להתמיד במסגרות חינוך והועברה למסגרות חוץ ביתיות בהם התקשתה לקבל גבולות וסמכות וגילתה קשיי קשב וריכוז, השתמשה בסמים, ובהמשך נעדרה ממסגרת כלשהי.

בשנת 2012 נדונה ללא הרשעה בבית משפט לנוער בגין עבירות אלימות.

לדבריה, החומר המסכן שנתפס ברשותה נועד לצריכתה עצמית ושללה כוונת סחר למרות ההודאה.

נערכו עימה בעבר ניסיונות שיקום במסגרת נוער בסיכון, אך היא לא שיתפה עמם פעולה וסירבה להשתלב במסגרות שהוצעו על ידם.

בתיק זה הוטל עליה צו פיקוח מעצרים, במסגרתו הגיעה לשיחות ודיווחה על הימנעות משימוש בסמים. בשל מבצע "צוק איתן" התעכב שילובה בטיפול בתחום הסמים. הם העריכו כי קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות עוברת חוק בעתיד בתחום הסמים והאלימות, כל עוד לא תטופל בתחום הרגשי, וכי רכשה והפנימה דפוסי חשיבה והתנהגות אלימים וכי היא בעלת מערכת ערכים לקויה. יחד עם זאת, בולטים סימנים של נערה במצוקה שבאים לידי ביטוי בזהות עצמית בלתי בשלה ומגובשת עם קושי בקבלת סמכות וגבולות ונטיה להתנהגות אנטי סוציאלית.

אורח חייה מאופיין בהעדר מסגרת שמספקת יציבות ושייכות. השימוש בסמים מהווה ריפוי עצמי לתחושת הדיכאון והבדידות שהיא חווה וניכר קושי בסיסי ביצירת קשר המבוסס על אמון והכלה. אולם, היא הביעה נכונות לבחון שוב הליך טיפולי בתחום הסמים ואבחון נפשי לצורך הכנת תוכנית טיפולית. לכן הדיון נדחה.

מהתסקיר מיום 6.7.15 עלה כי בתקופת הדחיה הופנתה לתחנה לטיפול בנפגעי סמים באשדוד ונתבקשה לקבוע תור לפסיכיאטר לקבלת חוות דעת עדכנית, שתסייע בבניית תוכנית טיפולית. היא לא הלכה לבדיקה אצל הפסיכיאטר לדבריה, משום שלא היה לה כסף לשלם. כמו כן, היא לא התייצבה לבדיקת הסמים שנקבעה לה. בהמשך הצליחו לאתרה טלפונית והיא דיווחה כי הייתה אצל הפסיכיאטר, אך שוב לא הגיעה למסור דגימת שתן לבדיקה.

ממכתב הפסיכיאטר עלתה שאיננה זקוקה לטיפול תרופתי ואין עדות למסוכנות לעצמה ולאחר.

בשלב זה היא שללה רצון להסתייע בשירות המבחן וטענה כי לא משתמשת בסמים, והם התרשמו שלא בשלה להשתלב בטיפול, ונמנעו מהמלצה טיפולית. יחד עם זאת, בשל הערכתם כי נמצאת בסיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, המליצו לבחון עונש מרתיע ומוחשי של מאסר בעבודות שירות.

הדיון נדחה לקבלת חוות דעת ממונה, ולאחר שיחה עימה ועם חברתה, וקבלת הסכמתה, בית המשפט ביקש משרות המבחן בכל זאת ליתן לה הזדמנות טיפולית נוספת ובתנאי שהיא תיקח אחריות ותפנה אליהם בעצמה לצורך זאת.

ואכן, מהתסקיר מיום-16.9.15 עלה כי פנתה ביוזמתה לשירות המבחן וביקשה להשתלב בטיפול בתחום הסמים. ב-10.8.15 התקיימה פגישה משותפת של קצינת המבחן עם רכזת הקבלה בתחנה לטיפול בנפגעי סמים באשדוד כדי לבחון התאמתה לטיפול. היא שיתפה כי עדיין משתמשת בניס גיא והביעה רצון להיגמל. סוכם כי תופנה לאשפוזית לגמילה פיזית. היא עשתה מאמצים כדי להיקלט באשפוזית, כולל בדיקות רפואיות וקשר רציף עם שירות המבחן. היא

קיבלה סיוע מהרשות המקומית בשל מצבה הכלכלי ולצורך תשלום ונקלטה באשפוזית לגמילה מסמים ב- 27.8.15.

בביקור באשפוזית התרשמו כי מגלה מוטיבציה גבוהה לסיים את האשפוז בהצלחה ולהמשיך בטפול בתחנה. היא השלימה את הטיפול באשפוזית ב- 9.9.15 בהצלחה. היא גילתה מוטיבציה להמשיך בניקיון מסמים ולקדם ההליך הטיפולי והוחלט על פגישות פרטניות אחת לשבוע ומסירת דגימות לגילוי סם ולכן הפעם שירות המבחן המליצו על דחייה לניסיון טיפולי נוסף.

בתסקיר מיום 22.12.15 צוין כי היא מתמידה בשיחות הפרטניות מידי שבוע ומוסרת דגימות המעידות על הימנעות משימוש בסמים. כיום היא נמצאת בראשית הטיפול, כשבאים לידי ביטוי קשייה ביצירת קשר המבוסס על אמון, ונטייה לבדוק את גבולות המטפלת. יחד עם זאת, היא שומרת על קשר רצוף עם שירות המבחן ומעוניינת לערוך שינוי בחייה. היא שולבה בעבודה בסיוע רכזת ההשמה תעסוקתית מהתחנה לטיפול בנפגעי סמים, אך זמן קצר לאחר מכן נפצעה בידה בתאונת עבודה, ונמצאת בטיפול פיזיותרפיה עד להחלמתה. מתברר שבינתיים חזרה לעבוד אך בסופמרקט ולא במאפיה.

הממונה לא מצא אותה כשירה לבצע מאסר בעבודות שירות בשל היותה בחופשת מחלה וביקש דחיה להשלים התהליך הטיפולי תחילה, בטרם יבחנו זאת בשנית. שירות המבחן מעריכים כי יש מקום לעונש מוחשי יחד עם טיפול כחלק משמעותי בשיקום. הם סבורים שהאפקט של הענישה גדול יותר בסמוך למועד העבירה, יחד עם טיפול ומעקב, ולכן, מאסר בעבודות שירות ימנע ממנה לעבוד באופן תקין. לכן, כיום הם חוזרים בהם מהמלצתם וממליצים על צו מבחן יחד עם צו של"צ בהיקף של 200 שעות ועונש מרתיע.

התביעה חזרה בה מעתירתה למאסר בעבודות שירות בשל הדרך הטיפולית החיובית שעברה הנאשמת ומבקשת אף היא לאמץ את המלצת שירות המבחן.

לאור שיתוף הפעולה של הנאשמת בהליך הטיפולי יש ממש בטענתה של קצינת המבחן כי דחיה ארוכה לצורך השלמת ההליך הטיפולי, על מנת שתשלח שוב לממונה לקבלת חוות דעתו, לא תתרום דבר, אלא להיפך.

באשר למתחם העונשי הראוי:

הערך החברתי המוגן הינו ההגנה על שלומו ובריאותו, הפיסי והנפשי, של הציבור, כשנזקי החומרים המסכנים, כמו גם הסמים המסוכנים, ידועים לכל, כשהצורך להשביע ההתמכרות לחומרים הפסיכואקטיביים, גורם לריבוי עבירות רכוש, אלימות, ועוד, הורס חיים ומשפחות.

חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים תשע"ג-2013 נחקק עקב הלאקונה שנוצרה כתוצאה מהמהירות הרבה בה רודפי הבצע, מחפשי רווחים קלים, מצאו דרך לעבד ולזקק חומרים סינטטיים ממכרים, בעריכת שינויים קטנים בנוסחאות ובהרכבים הכימיים, שדרשו מעט לעת הכללת החומרים החדשים בפקודת הסמים-דבר שערך זמן. זה

הפך ל"מרוץ של חתול ועכבר" מול הרשויות כשהסוחרים למיניהם, ידם על העליונה, ממלאים כסיהם, ומותירים מאחור נערים ונערות, פגועים והרוסים, שהרי המשתמשים העיקריים הם בני נוער וצעירים בגירים, בשל המחיר הנמוך והנגישות לחומר בכל קרן רחוב, ומכאן השם "סמי פיצוציות".

בנסיבות האמורות, אף שהעונשים בפקודת הסמים חמורים יותר, מצאו בתי המשפט להחמיר גם בעונשיהם של מפיצי החומרים המסכנים, כשבמקרה זה החומר המסכן כבר נכלל בפקודה. העונש הראוי לכן, בדומה לסחר בסם מסוכן, הינו מאסר.

כך בעפ"ג מרכז 47767-06-14 **מור נגד מ"י** בגין עבירה אחת של סחר בשלש שקיות ניס גאי תמורת תשלום של ₪210, והחזקה של 9 שקיות, אושר מתחם של 6 עד 12 חודשי מאסר.

ב.ת.פ. 36953-04-14 **מ"י נגד קרקולוב** ק"ג מיום 28.9.14, מותב זה קבע מתחם הנע בין 5 עד 12 חודשי מאסר לכל עסקה. שם היה מדובר בנאשם ללא עבר פלילי שביצע עסקה אחת תמורת תשלום 100 ₪ והחזיק כמות פחותה מגרם. התביעה במסגרת הסדר טיעון הגבילה עתירתה לשישה חודשי מאסר בעבודות שרות וגזרתי דינו לחמישה חודשי מאסר בעבודות שרות.

במיקום העונש בתוך המתחם האמור ילקחו בחשבון פקטורים שונים, כגון: כמות החומר, התמורה הכספית שנתקבלה, ונסיבות ביצוע העבירות. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה תילקחנה בחשבון נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, מצבו הבריאותי, אך גם עברו, בעיקר כשלחובתו עבירות דומות שגם בהן יש להצביע על מידת המסוכנות הנשקפת ממנו לחברה.

לחובת הנאשמת שבפני רישום פלילי אחד מיום 26.11.12, מבית משפט לנוער, בגין 5 עבירות של תקיפה, ביניהן תקיפה שגרמה חבלה של ממש, תקיפה בצוותא חדא, איום וגרם נזק בזדון, בגין בית משפט לנוער הסתפק בהתחייבות וקנס בסך של 3000 ₪, ללא הרשעה.

בגין העבירה של אספקת שקית אחת עם כמות קטנה של חומר מסכן והחזקת 10 השקיות לצורך הפצה-המתחם ינוע כאמור, בין 5 - 12 חודשים. בהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כלומר חומרת העבירה והנזק הצפוי להיגרם מביצועה, התכנון שקדם לביצוע העבירה והאחריות שלה לביצוע העבירה והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, גילה הצעיר, הניסיון הכן שעושה לחזור למוטב ושיתוף הפעולה עם הגורמים הטיפוליים, בעיקר נסיבות חייה הקשות אשר עמדו ברקע ביצוע העבירות, וכן בהתחשב בכך שלחובתה רישום פלילי אחד, מצאתי כי במקרה זה העונש הראוי הוא במינימום, כלומר 5 חודשים, אותם יכולה לשאת בעבודות שירות.

כידוע, בהתאם לסעיף 40 ד' (א) לחוק העונשין התשל"ז-1977, אם מצא בית המשפט כי הנאשמת השתקמה או יש סיכוי של ממש כי תשתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו לפי שיקולי השיקום.

גם התובע ציין בהגנותו כי מדובר במקרה הקלאסי אליו כיוון המחוקק ובמי שבהחלט שיתפה פעולה בהליך טיפולי ושינתה לחלוטין את התנהגותה עד כה ולכן, בהחלט ראויה היא שבית משפט ימנע לחלוטין ממאסר. אין לי אלא לצרף תקוותי לתקווה שהביע התובע, כי אכן תמשיך לצעוד בדרך החדשה שבה בחרה, תנהל אורח חיים נורמטיבי ולא תשוב

בעתיד ותעבור עבירות.

לאור כל האמור אני מטילה עליה עונשים כמפורט:

1. אני מטילה על הנאשמת 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 2 שנים והתנאי היא שלא תעבור העבירה בה הורשעה.

2. הנאשמת תימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליה לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשמת כי אם לא תעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינה לרכיבי ענישה נוספים.

3. אני מטילה על הנאשמת לבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור במתנ"ס בית לברון, באשדוד, בהיקף שלא יפחת מ- 4 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשמת כי אם לא תבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, ולשוב ולגזור את דינה לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ו טבת תשע"ו, 07/01/2016 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

החלטה

החומר המסכן יושמד.

דיסקים יושמדו או יחולטו על פי ערכם.

מכשיר טלפון יוחזר לבעליו.

ניתנה והודעה היום כ"ו טבת תשע"ו, 07/01/2016 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה